

semnele **ѣ** și **ѧ** pentru a reprezenta pe ea și ia din poziția întâia (cf. 25 obs.); 2) același mitropolit în Psaltirea în versuri face să rimeze diftongii ea și ia cu *a* numai cind sînt în poziția—*ă*: *sîtală* cu *năvală*, însă niciodată *vade*, de *pildă*, cu *cade*; 3) *e* și *i* din diftongii ea și ia, dacă sînt precedați de africatel totdeauna înmuiate *č*, *ğ*, perd vocala inițială, astfel încît pronunțarea lui *čea*, *čia*, *ğea*, *ğia* devine identică cu pronunțarea *ča*, *ğa*, ceea ce este o necesitate fiziologică în toate limbile unde există diftongi ea, ia precedați de africatel înmuiate *č*, *ğ*: ei bine, scriitorii romîni din sec. XVI și XVII, care au constatat și ei acest lucru, scriu tot atît de des **ѡрѡ** ca și **ѡѣрѡ**, pe cuvîntul **ѡАНЕ** însă, unde diftongul este urmat în silaba următoare de sunet palatal, nu-l scriu niciodată altfel decît **ѡАНЕ** sau **ѡѣНЕ** sau **ѡАНЕ**, cu caracterul *a*-decă care exprimă diftongul, niciodată nu-l scriu cu **А**, **ѡАНЕ** de *pildă*, ceea ce ar fi făcut de sigur dacă caracterele **А**, ori **ѣ** ori **ѧ** ar fi exprimat în cuvîntul **ѡАНЕ** un sunet exact analog cu cel exprimat de **ѣ** în cuvîntul **ѡѣрѡ**; 4) pe de altă parte în actele publice adeseori și în cărțile scrise cu litere latine totdeauna diftongii ea și ia din poziția—*e* se găsesc scriși cu **E** (*e*): *beserecii*, *acele*,— *ledzce*, *ensilege* (*V. Piluzio*), — *Medelniczeri*, *Codreni*, etc (*D. Cantemir, Descriptio Moldaviae*); 5) apoi mitropolitul *Dosoteiu* în Psal-